

:ND

עין משפט
גר מצודה

א ו ב מיי מיל מל
נענה הלל נ נס
ללון קוק טוש מיל
טוש טעף ז
ב מיי מיל מל
מל ללון קוק טוש
מיל מיל דלע טעף ז
ב מיי מיל מל
טוש טעף ז
ט מיל טוש טעף
טעף ז
מיי מיל מל
מל וטל זל מל
ללון קוק טוש מיל
קט טעף ז
מיל מיל מל
מל טעף טוש טעף
מיל קט טעף ז
ב מיל מיל מל
א מל טעף טוש
מיל מל
ט מיל מל
מיל טעף טעף ז
מיל מיל מל
מיל מיל מל
מיל מיל מל

מוסף רש"י

[illegible]

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

שתולה מעותיו גבירי. וא"ת והלא אפילו ידא אמת שהם של נכרי חסור כיוון שאין ללוה עם הנכרי כלום ומיהו לפי מה שנגזר ראה לקמן ישראל שיש בידו מעות נכרי והם בנחלתו הנכרי מותר להלוותם בדריכת ישראל אחי ספיר ואי נמי ילך להצריז בגון שאמר לי חנינו הלוויני מעות מן הנכרי ואמור לו שישמורן עד או בגון שנתן לו משכנתו ילוותם נכרי והוא הלוה לו משל עצמו ואומר שהם נכרי:

ש' שתולה קמא איין בבגדו ואומר
הבאת הו"מ. ואע"פ
נעובר על מצות עיו"מ איטריך:
קרא לעבור עליו משעת הטיה:
יבין רעו ויבש צדיק. אפי' למ"ד
שמות יורש לאו כרשות לוקח
וילכא שני רשות ואפי' הניח קרקעות
ומלווה על פה גובה מן היורשין
אפי' יבש זדיק כדלמך רנא כרש
הכולל במרס (ויק' ד' ק"ג). וחי' אמן
לעדידיה ארבע רחמנא נענדר לבניה
לא אורח רחמנא:

רנא אמר מנופה דקרא. אע"ג
דלנא משני ריש הגחל
במרא (סס) אפילו תימא שכות יורט
גלאו כרעות לוקח ושאלי דכתיב
וזי חקיר קרנא לוא משום דפ"ל כ"ר
אלעזר דהא הכא דריש כרבי יוחנן
אלא לא נא אלא לייבא הכרייתא
דהסא למ"ד לוא כרעות לוקח ולכן
בסמוך דקראמר דן נחמן מן דריש
לא קענא הגמרא כמו כן נסר רנא:
מנות יוסת דפ"ו בו יהיה הקשו
מ"ז ברבי' תשוב' דמיס.
תימא ה"י משמע דמיו בו עניינא
דשפיכות דמים הלא כלזב וידעני
ודמא עניינא דלא שייכא לשפיכות
דמים כתיב דמיהס כס וי"ל דמיתורא
דמיו בו דריש דלא לוא ה"י למאי
בכתיבא דאי למגמר סקילה נדביח
תחזוב וידעני מרא דמיו מריה
מדברי מנה לא ילפינן וכו' לא
מלוי' מנה גבי ממון ונפקר
קמלא דממורה (ד' י:) יס נספסר
ונכנס במריה וכולהו כן פריך שופר
דס לפי דא חמי שפיר דהוקשו כדנ"א:
יז

א"ל ומי נפיש אנגרייהו טפי מרבית ומצויצית וממשקלוקל
אנגרייהו טפי מאיסי למכללינהו: ואיזהו תרביית המרוב
הימנו חטים כדירג זהב וכז: אטו כל הני דאמרינן
הוא א"ר אבהו עד כאן של תורה מכאן ואילך של
עד כאן של תורה מכאן ואילך של דבריהם ע"כ ייב
עד כאן ותו לא אלא יאפי' ע"כ יבין רשעי וילבש צד
מכאן ואילך אבק רבית "א"ר אלעזר ר' רבית קצוצה
רבית אינה יוצאה בדינין רבי יוחנן אמר אפילו רבי
יוצאה בדינין "א"ר יצחק מ"ט דרבי יוחנן דאמר קר
לקח וחי לא יחיה את כל התועבות האלה עשה למית
אורא בר אהבה אמר אמר קרא אל תקח מאתו נשך
למורא ניתן ולא להשבון רבא אמר מנופה דקרא
דמיו בו יהיה הוקשו מלוי רבית לשופכי דמים מה
להשבון אף מלוי רבית לא ניתנו להשבון אר"נ בר יצחק

ובעניינא דשכירות כתיב. לאו דגזל לא תעשוק ולא תגזול (שם) וכל עסק כדעת ש"ך ש"ך הוא: לא תגזול דכס רחמנא (שם) י"י. י"י. מריבא ואונאה ש"ך מחסרו ממון. לא תגזול דעשרה הדברות' לא קמיבעיא ליה דאזכרה לגזב נפשות הוא כדאמרין בסנהדרין

(ד' פו): למיקט. לערע: על מנס
נשנס תשומי כפל. שרועה להשמו
יודע בו שלא יקבל: לאו דמשקלות
לא תשמו עליו וגו' (ויקרא פו)
לשומן פשוליו. המנה וא הפרס:
טומן במלה להכבירו וכסאור לוקח
במשקל לוקח בלור: ששקל עשיה.
משתקל הטמנה ואפי' לא שקל בה:
לא ימדוד לאחד ביוםם הספסר. כי
אחין הבאין לחלוק את השדה לא

ימדוד המודד לאלה כימות החמה
ולאלה כימות השמים באלות הכנל
מפי שהכנל לה כימות השמים
ומתפשט לה זכרו ויכמות החמה
מתוך יוכשו הוא נגמד וכיך: **משורה.**
מדת הלה היל: **יפית.** אקומ"א
כלל"י שמתאלל את המד שמשול"א את
כל"י ואלה את הזמן ומאלל חסרה:
יילא מלרים גבי רבים. כפרשת
זה סיי"ל: **גבי שנקלות.** בקדושת
חבר"ה: **שכנסתי כמלרים.** הרי שכל
עשרה דיוקים על מלרים אחת
ונתעברה מהן בעשר עיבורין עשר
בטרות שכן בטרות של איין כולן
מחו: **חולס מעותיו ככרי.** מלה
מעתי' לישראל ברבים ואומר של
נכרי הס: **קלא אינן.** זכע הדומה
התכלת ורחמנה אלה (ומכרז טו)
התכלת ורחמנה אלה (ומכרז טו)

פמיס כחנח ותכנה דמיו יקריק
שנזכר ענף חלון שצטי עולה מ
הים אלל אחת לשנצני שנה: סורא
דפרס. סורא היושבת על נהר פרס
ואין ו סורא סתה: גבי שרליס.
ידיה ביום השמיני כ זאי ה המעלה
אחט מן המזרז: אלל שניצל
דבר וס. כדמפרש לקמי: שן מעליס
ומליס ואין נמאליס בשקליס הללו.
היה מבד לשון עליו שמעלה גדולה
לח: אללס: עד השקא. המלה
סלע בחמשה דיני: של חורב.
דך הלוחה: עד כן יין רשע
וילנש לדיק. שאס מת והינח לבניו
מעות של רבית אין וילנש להחזיר
ועת זכ נאמר יין רשע וילנש וסו
והכי מתיא לה בחוספתא: ע"כ דמי
לא. בחמיה. כ"ש דרביט דרננן אין
הנן חיב להחזיר: אפילו ע"כ.
דרביט דלוחיתא הוא: יין. האב
שהוא רשע וימות ולא יינה הכן
שהוא לדיק איני חיב להחזיר: ע"כ
רביס קלוס. וכופין אותו ב"ד
להחזיר אס חנונש בחייו: ומי לא
יחיו. סיפיה דקרא מות יומת דמיו
יחיו. מנופיה דקרא. דנשך
נתן דיוחולקל נפקא ליה בדיאל
מדכתיב דמיו זו יהיה הוקשו לשופך
דס כלומר דמיס ששקף ששני
אח חזירו ומת ברעב עליו יסיו:

וְקִי

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הגר"א

[א ב] גמ' תגטב. צ"ל
תגטב:

לעזי רש"י

אשקומ"א [א'שקומ"א].
הצ"ח.